

Νοσοκομείο Λαμίας - Απ' έξω κούκλα κι από μέσα πανούκλα

Είχα ακούσει για την χρώδη και απελπιστική κατάσταση που επικρατεί στα δημόσια νοσοκομεία. Έπρεπε όμως να την νιώσω στο πετσί μου για να εμπεδώσω το πόσο σάπιο είναι το σύστημα υγείας που έχουμε.

Η μέχρι τώρα προσωπική εμπειρία μου, αποτελούνταν μόνο από ένα (σχετικά απλό) περιστατικό

+

Για να μην τα πολυλογώ, οι υπευθυνο-ανεύθυνοι αυτού του νοσοκομείου, αρνήθηκαν να μου αλλάξουν γάζες και επιδέσμους σε πληγή που ήδη αιμορραγούσε (κύστη κόκκυγος). Η δικαιολογία; Την αλλαγή των επιδέσμων μπορούσε να αναλάβει μόνο ο χειρουργός που τις έβαλε! Με έβαζαν δε, να ψάχνω να βρω τον χειρουργό, του οποίου το όνομα καν δεν γνώριζα. Όποιος έχει υποφέρει από κύστη κόκκυγα σε προχωρημένο στάδιο, τότε ίσως θα καταλάβει πόσο βασανιστικό είναι να περιφέρεσαι στους ορόφους ενός μεγάλου νοσοκομείου, ψάχνοντας να βρεις έναν φιλότιμο άνθρωπο για να κάνει κάτι που δεν απαιτεί καν ιατρικές γνώσεις! Τελικά, απελπισμένος και κυρίως ταλαιπωρημένος, έφυγα για το σπίτι μου άπρακτος και με την βοήθεια ενός...καθρέφτη, άλλαξα μόνος μου, όπως όπως τις γάζες.

Πρόσφατα η κακή μου τύχη, με έριξε για περιστατικό δικού μου προσώπου στο Νοσοκομείο Λαμίας. Το νοσοκομείο αυτό κτιριακά, (αν και ημιτελές, αυτή τη στιγμή που γράφεται το θέμα) αποτελεί ένα στολίδι για την πόλη. Χρειάστηκε βέβαια κάπου 12-13 χρόνια για να κτιστεί και να αρχίσει να (υπο)λειτουργεί (σαν το γιοφύρι της Άρτας...), αλλά η εξωτερική του εμφάνιση τουλάχιστον, άφηνε υποσχέσεις.

Αλίμονο όμως...

Όσο «κούκλα» είναι εξωτερικά το νοσοκομείο, άλλο τόσο «πανούκλα» είναι εσωτερικά. Και για να γίνω πιο σαφής, εννοώ το προσωπικό του νοσοκομείου (ιατρικό και νοσηλευτικό), την απαράδεκτη συμπεριφορά, την ανευθυνότητα, την ασχετοσύνη και (κυρίως) τον «**σταρχιδισμό**» που είναι στοιχεία διάχυτα στον χώρο.

Εκεί λοιπόν άρχισα να «τα βλέπω όλα»...

Και προσέξτε. Μιλώ για εμπειρία μόνο 1-2 ημερών.

Τι είδε (αλλά και τι άκουσε) λοιπόν ο «Γιαπωνέζος»;

Οι πρώτες υποψίες για το τι θα μπορούσα να δω, μου μπήκαν όταν επισκέφτηκα την αίθουσα αναμονής των επισκεπτών, η οποία είναι ακριβώς στην είσοδο των επειγόντων περιστατικών και είναι το πρώτο που πράγμα που αντικρύζει ένας επισκέπτης. Το πάτωμα ήταν γεμάτο αίματα (κάποιος δύστυχος, εκτελώντας χρέη τραυματιοφορέα, προσπαθούσε να βρει το δρόμο για το ιατρείο, ενώ η μάνα του αιμορραγούσε στο καρότσι και καθώς δεν βρήκε κανέναν να τον εξυπηρετήσει, χάθηκε στους διαδρόμους και τις αίθουσες). Η αίθουσα αναμονής χρησιμεύει ενίοτε και σαν «καλάθι για τα άπλυτα», καθώς στα καθίσματα και το πάτωμα εναποθέτονται προσωρινά (δηλαδή για κάποιες ώρες), τα λερωμένα σεντόνια.

Θα συνεχίσω με την απαράδεκτη συμπεριφορά του προσωπικού (ιατρικού και νοσηλευτικού).

Γιατροί και νοσηλεύτριες να μιλάνε και να απευθύνονται στο κοινό, σε έντονο και πολλές φορές ιταμό, ειρωνικό και απαξιωτικό ύφος, προκαλώντας την έκπληξη, την αμηχανία, αλλά και το μούδιασμα των αυτήκων ασθενών και συγγενών. Οι οποίοι συγγενείς, αισθανόμενοι ότι εκείνη τη στιγμή είναι πλήρως εξαρτώμενοι, το μόνο που μπορούν να κάνουν, είναι απλώς να ψελλίζουν, ή να σιωπούν.

«Και τι το πέρασες εδώ κυρία μου; Σούπερ μάρκετ για να έρχεσαι και να παίρνεις τις εξετάσεις σου ότι ώρα θες εσύ;». Αυτή η «ευγενική» απάντηση, δόθηκε από γιατρό, όταν «ενοχλήθηκε» από μια γιαγιά που **περίμενε σχεδόν 7-8 ώρες στα επείγοντα περιστατικά** για να πάρει τα αποτελέσματα μια απλής αιματολογικής εξέτασης.

Προσέξτε τώρα αυτό το περιστατικό, για να καταλάβετε για τι **μπουρδέλο** μιλάμε: Στα επείγοντα περιστατικά, όπως είναι φυσικό κάποιες φορές, τα πραγματικά επείγοντα περιστατικά, σε ώρες αιχμής, θα πρέπει να αξιολογούνται για να έχουν και την αντίστοιχη προτεραιότητα. Απολύτως λογικό θα σκεφτείτε. Συμφωνώ... Φανταστείτε λοιπόν την έκπληξή μου, όταν διαπίστωσα ότι την αξιολόγηση αυτή, δεν την έκανε κάποιος γιατρός, ή έστω νοσοκόμος, αλλά ένας...σεκιουριτάς! □ Απίστευτο; Κι όμως είναι 100% αληθινό! Ο κατά τ' άλλα συμπαθής υπάλληλος ασφαλείας (ιδιωτικής εταιρίας), έκανε διάφορες ερωτήσεις ιατρικού περιεχομένου στους ασθενείς ή τους συγγενείς τους, όπως «πόσο χρονών

είστε;», «τι έχετε;» κλπ και κατόπιν αποφάσιζε ποιος έχει προτεραιότητα.

Ενίοτε όμως, οι σεκιουριτάδες στο νοσοκομείο Λαμίας, δεν εκτελούν μόνο χρέη γιατρού, αλλά και τραυματιοφορέα. Έτσι είδα σεκιουριτάδες να κατεβάζουν ηλικιωμένη γυναίκα από ταξί και προσπαθώντας να την βάλουν στο φορείο, να τους φεύγει από τα χέρια και να χτυπάει στο τσιμέντο σφαδάζοντας. Τώρα το αν η ηλικιωμένη απέκτησε σοβαρότερο πρόβλημα απ' αυτό που είχε, είναι άγνωστο...

Απ' όσο γνωρίζουμε όλοι, το κάπνισμα, τουλάχιστον στους κοινόχρηστους εσωτερικούς χώρους ενός νοσοκομείου, απαγορεύεται αυστηρά (πόσο μάλλον στους καθαρά ιατρικούς χώρους). Φαίνεται όμως πως το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό του νοσοκομείου της Λαμίας, έχει αρκετούς «θεριακλήδες», που εξαιρούνται αυτής της απαγόρευσης. Γιατί πως μπορεί να εξηγηθεί αλλιώς το γεγονός (που είδα με τα μάτια μου), **στον θάλαμο των επειγόντων περιστατικών, να καπνίζουν 2-3 γιατροί και μάλιστα σε απόσταση αναπνοής από ασθενή με υψηλό πυρετό** ο οποίος περίμενε καρτερικά πάνω από 1 ώρα να τον δει κάποιος γιατρός; Το ότι ήταν ορατοί στο κοινό, ουδόλως φάνηκε να τους ανησυχεί κι αυτό μου δίνει να καταλάβω, ότι αυτή η κατάσταση είναι παγιωμένη και θεωρείται απολύτως...φυσιολογική. Από κει και πέρα, όταν είδα αποτσίγαρα στους διαδρόμους του νοσοκομείου, έπαψα να νιώθω την αρχική έκπληξη.

Λίγο πιο πέρα, ένα ζευγάρι έχει φέρει το παιδί του στο παιδιατρικό τμήμα των επειγόντων περιστατικών. Μόνο που ο γιατρός «βόσκει» κάπου αλλού (άγνωστο που). Ρωτούν λοιπόν 2-3 νοσοκόμες, (που αφού πιάστηκε ο κώλος τους να κάθονται στο γραφείο...πληροφοριών (ή κάτι τέτοιο) σουλατσάρουν βαριεστημένα στον διάδρομο), που βρίσκεται ο γιατρός και λαμβάνουν την απολύτως φυσιολογική απάντηση «ψάξτε, κάπου εδώ γύρω θα 'ναι»!

Κάπου στον έκτο όροφο, στο χειρουργικό τμήμα, μια νεαρή μελαχροινή γιατρός (προφανώς εκπαιδευόμενη), παλεύει να πάρει αίμα από ασθενή. Αφού προσπαθεί για 10 λεπτά να βρει τη φλέβα, κάνοντας το χέρι του ασθενούς σουρωτήρι από τις βελονιές, τελικά φεύγει άπρακτη, με την υπόσχεση να περάσει...αργότερα! (σ.σ.: ούτε πέρασε, αλλά και ούτε είπε σε κάποιον άλλον γιατρό να περάσει να πάρει αίμα).

Την ασχετοσύνη θα μπορούσε, έστω και δύσκολα, να την συγχωρήσει κάποιος. Την **απανθρωπιά** όμως;

Καρκίνοπαθής σε προχωρημένο στάδιο, εισάγεται στα επείγοντα περιστατικά με έντονους πόνους και πυρετό. Ο υπεύθυνος γιατρός, όταν ακούει από τους συγγενείς, ότι η (πολύ σοβαρή) εγχείρηση πρόκειται να πραγματοποιηθεί στην Αθήνα από ειδικό χειρουργό, δεν κρύβει την δυσαρέσκειά του (προφανώς ο άνθρωπος σκόπευε, από «καλοσύνη» και μόνο, να αναλάβει αυτός το χειρουργείο, «αφιλοκερδώς» φυσικά) και σε χρόνο ντε τε αποφασίζει ότι ο ασθενής δεν χρήζει περαιτέρω νοσηλείας και του δίνει εξιτήριο, ενώ λίγη ώρα πριν ο ασθενής (ο οποίος ήταν εμφανώς σε αθλία κατάσταση) είχε διασωληνωθεί με ορούς κλπ!

Στην έντονες διαμαρτυρίες των απελπισμένων συγγενών, ο γιατρός την μόνη υποχώρηση που έκανε, ήταν να μην βγάλει αμέσως τους ορούς, έδωσε όμως εντολή στη νοσοκόμα να ανοίξει τη στρόφιγγα για να τρέχει πιο γρήγορα ο ορός και να πάρει έτσι ο ασθενής το εξιτήριο, μια ώρα αρχύτερα. Ένας δε ακόμη «νταής» γιατρός, που ήταν παρών στο περιστατικό, σε μια κρίση αποπλιστικής ειλικρίνειας, είπε στους συγγενείς ότι κι αυτός σε ανάλογο περιστατικό στην Αθήνα θα πήγαινε για μια τόσο σοβαρή επέμβαση.

Διαβάστε τώρα και μερικά τραγελαφικά:

Οι συγγενείς σε πολλές περιπτώσεις, είναι αναγκασμένοι να μεταφέρουν μόνοι τους τον ασθενή (ακόμα κι αν η κατάστασή του είναι βαριά) για τις διάφορες εξετάσεις που χρειάζονται. Αυτό συμβαίνει είτε γιατί δεν υπάρχει διαθέσιμος τραυματιοφορέας, είτε γιατί ο τραυματιοφορέας είναι...γυναίκα (!!!) που όπως είναι φυσικό δεν έχει την σωματική δύναμη ενός άντρα για να σηκώσει έναν ασθενή σε βαριά κατάσταση απ' το κρεβάτι. Μιλάμε δηλαδή, για νοσοκομείο και περίθαλψη «σελφ σέρβις».

Νοσοκόμος δυσανασχετεί, μετά από εντολή της προϊσταμένης, να καθαρίσει έναν ασθενή που είχε γεμίσει από υγρά φλεγμονής με έντονη δυσωδία, λέγοντας «τέτοια ώρα;» (!!!)

Γιατροί συνομιλούν πάνω από το κρεβάτι ασθενούς ανταλλάσσοντας γνώμες. **Λεπτομέρεια:** ο ένας εξ αυτών την ίδια ώρα, που «ανταλλάσσει γνώμες», μιλάει στο κινητό του με τη...γκόμενα!!!

Το τελικό τους πόρισμα: Κοιτάζουν ο ένας τον άλλον, κάνοντας γκριμάτσες που δηλώνουν πλήρη άγνοια για το τι μπορεί να έχει ο ασθενής. Είναι σίγουρο ότι κάναν την καρδιά του ασθενούς «περιβόλι» και τον γέμισαν αυτοπεποίθηση.

Τραυματιοφορείς ανεβαίνουν στο φορείο και αρχίζουν να κάνουν...«καροτσάδα» στους διαδρόμους των επειγόντων περιστατικών. Ήταν «η ώρα του παιδιού»

φαίνεται...

Θα αναρωτηθεί τώρα κάποιος, «μα καλά, όλοι εκεί μέσα είναι τόσο σκάρτοι;». Σαφώς και όχι. Αποτελούν όμως την εξαίρεση που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Και σαν φορολογούμενος πολίτης, δυσκολεύομαι να χωνέψω ότι τους άσχετους, τους παλιάνθρωπους, τους κοπρίτες και τους κηφήνες που αποτελούν τον κανόνα, τους πληρώνω κι εγώ για να με βρίζουν, να με προσβάλλουν και στην τελική να μην μου προσφέρουν αυτό που δικαιούμαι: Μια αξιοπρεπή αντιμετώπιση, είτε σαν άνθρωπο είτε σαν ασθενή.

Η διεύθυνση του νοσοκομείου δεν γνωρίζει τίποτε, ή επαναπαύτηκαν στο ότι ο αρμόδιος Υπουργός Υγείας κ. Αβραμόπουλος εντόπισε μόνο μια περίπτωση πολύωρης αναμονής στα επείγοντα περιστατικά, σε μεταμεσονύκτια επίσκεψη που έκανε τον Ιανουάριο του 2008;

Το κυτίο παραπόνων που υπάρχει στην είσοδο (στο οποίο πολλές φορές δεν υπάρχουν ούτε έντυπα και μονίμως ούτε στυλό) το ανοίγουν καθόλου; Κι αν ναι, τι διαβάζουν; Συγχαρητήρια μήπως;

Πριν ένα χρόνο, οι αφηγήσεις της Αμαλίας Καλυβίνου μέσα από το blog της, για την σαπίλα του συστήματος υγείας, είχαν συγκινήσει και συγκλονίσει τον ελληνικό και παγκόσμιο διαδικτυακό κόσμο. Πάνω από 400.000 άνθρωποι είχαν συμμετάσχει τότε στις διαδικτυακές διαδηλώσεις. Προφανώς, η περίπτωση της Αμαλίας, ήταν η μία ανάμεσα στις τόσες. Τίποτε δεν φαίνεται να αλλάζει κι η «παχυδερμία» εξακολουθεί να αποτελεί παθογένεια του όλου συστήματος, ενώ η αυτονόητη έκκληση «να γίνουν εξαίρεση οι αλμπάνηδες ρε παιδιά» ηχεί σε αυτιά μη ακουόντων.

